

i Landet, dens Dygtighed og Paalidelighed osv., men at han var kommen til den Overbevisning, at det ikke var muligt at gennemføre de fremsatte Tanker. Jeg mener, at denne Dagsord frembyder den allerbedste Leilighed til at fremsføre disse Ord. Der er derhos fremkommet mange almindelige Udtalelser, ogsaa fra den høitærede Finantsminister, blandt hvilke der er adskillige, som der er god Grund til at inøbegaa. Jeg vil først inøbegaa et Udtryk af den ærede foregaaende Finantsminister, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds, som har haft sin Del i den politiske Udvikling her i Landet. Jeg skal da sige: Lad det dog ikke blive Brug her at tale om Embedsstanden! Her er ikke længere hverken paa dette eller paa andre Omraader nogen Embedsstand eller Stender. Det samme Udtryk brugte ogsaa den høitærede Finantsminister. Maa jeg ligeledes bede erindret over for den høitærede Finantsminister, at vi, naar der i Almindelighed tales om „Regjering“ kunde ønske, at alle Myndigheder maatte være indbefattede derunder. Efter at vi have faaet en konstitutionel Forfatning mener jeg, at alle Myndigheder, alle Ihænderhavere af Statens Magt og Statens Myndighed maa regnes med til Regjeringen. Deraf, at dette ikke sker; men at man hævder Regjeringen en Stilling overfor den anden Side af den Lovgivende Magt, hidrører vistnok adskillige af de Feilsyn, som i den senere Tid have gjort sig gjældende. Holder man sig derimod til min Opfattelse, er det rigtigt at sige, at Embedsmændene ere Regjeringen, ligesom ogsaa Staten staar over os Alle, medens Folket staar som Grundlag for det Hele. Naar jeg nu har taget Ordet ved denne Leilighed, hvor Taleren er om, at man ikke vil gaa ind paa Forhandlingen af en Lønningslov af Hensyn til det Forhold, der bestaar imellem det givne Flertal og den tilstedeværende Regjering, maa jeg minde om, at den høitærede Finantsminister og den høitærede Kirke- og Undervisningsminister for 25 Aar siden —, altsaa for en god Række af Aar siden, have været Ordførere for den Grundlov, som er det Grundlag, hvorpaa vi endnu tilbøls staa. Saa nær have de været knyttede til Udviklingen her i Landet, og naar jeg medtager den første Finantsminister, som vi fik, efter at vi havde faaet den frie Forfatning, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds, se vi, hvor nær disse Mænd staa til den hele foregaaende Bevægelse. Naar denne paa mange Punkter er fremkaldt netop ved det ganske særegne Forhold, hvori disse Medlemmer staa til Embedsvæsenet her i Landet, er der, snaar der kræves en Lov af os som den, der her kræves, god Grund til at negte sit Samtykke til Lovens Omgang til anden Behandling. Den høitærede Finantsminister, som altsaa for 25 Aar siden var Ordfører for den største Del af Grundloven, bruger gjentagende det Udtryk fra Ministerbordet om det Flertal, man har betegnet som yderliggaaende, at de Reformlove,

hvorum her er Tale, og som Ministrene ikke ville gaa ind paa, skulle stormes frem; Flertallets Stilling til disse Love og dets hele Fremseend skildres fra Ministerbordet som Stormløb. (Hosod: Det sker fra mange Steder.) Ja, netop fra mange Steder, hvor den Opfattelse, der fiver ud fra Ministeriet, gjør sig gjældende. Naar man imidlertid nærmere vil undersøge, hvad det er, Ministrene ikke ville gaa ind paa ved disse Love, møder man atter dette Forhold til Embedsstanden i det Hele, og jeg skal blot i saa Henseende nævne et eneste Exempel. Hvorfor have vi Banskælighed ved at faae en anden Lønningslov, nemlig den geistlige Lønningslov, gennemført med det nuværende Ministerium? Fordi det fra et Embedsstandspunkt vil forbeholde en vis Ret for Geistligheden til ikke at komme ind paa Finantsloven og til at have sit eget Fond, hvorved der ikke maa røres paa samme Maade som ved de andre. Midler, der flyde ind i Statskassen. Det er jo netop en Embedsopfattelse, en Opfattelse, hvorved Ministeriet stiller sig paa et Embedsstandspunkt, og standser et vigtigt Fremskridt i Samsundet. Det kan dog virkelig ikke siges, at det, at man, efter at have haft Forfatningen i 25 Aar, vil have Prestetenderne ind paa Finantsloven ligesom Bispetenderne, og at ville have de geistlige Embedsmænd lønede med Benge ligesom andre Embedsmænd, er et Stormløb, og saaledes gaar det ogsaa med alle Lovene. Det gaar saaledes med en Lov, der har været omtalt i Dag, nemlig den om de kommunale Valg, som de ærede Medlemmer paa den anden Side beständig fremhave. Den nuværende Indenrigsminister talte, da han var Folkethingsmand, om, at man dog maatte komme til et Fremskridt i Henseende til de kommunale Valg, men kan man, naar et Flertal gjør omtrent det Samme gjældende, som en af de nuværende Ministre i sin Tid har gjort gjældende, tale om Stormløb fra dette Flertals Side? Nei, det kan man virkelig ikke med Rette, og naar det dog bliver sagt fra Ministerbordet, bør man ikke, selv om det ikke sker i nogen haard Tone, lade det staa uimodsagt, at man skulde gjøre sig skyldig i Stormløb, i at ville storme store Reforme frem; man maa ikke forlange, at man ikke over for slige Udtalelser skulde bruge den Magt, som Folket har nedlagt i Folkethingets Saand. Til hvad jeg har sagt, skal jeg endnu føie en Bemærkning, for at vise hele den Embedsopfattelse, der gjør sig gjældende i Al, hvad der kommer fra Ministeriet, og da ogsaa fra den ærede Finantsminister. Man har sagt fra den anden Side, at den foreliggende Lov kun er en midlertidig Lov, der kun skulde gjælde for næste Finantsaar; men naar det er rigtigt, maa vi hævde, at en saadan midlertidig Lov i et Land, hvor man har aarlige Finantslove, i og for sig er en konstitutionel Urimelighed. Paa Finantsloven vedtages jo Indtægter og Udgifter, og man søger ved et Over-